

Súd: Okresný súd Dolný Kubín
Spisová značka: 5C/38/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5422200707
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Bebej
ECLI: ECLI:SK:OSDK:2022:5422200707.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Dolný Kubín sudcom JUDr. Petrom Bebejom v právnej veci žalobcu: Rozhlas a televízia Slovenska, Mlynská dolina, Bratislava, IČO: 47232480, proti žalovanej: L. O., B.. XX.XX.XXXX, X. J. W., B. XXXX/XX, zastúpenej PUKAJ, advokátska kancelária s. r. o., so sídlom v Dolnom Kubíne, Hviezdoslavovo námestie 1661, IČO: 53029623, v spore o zaplatenie sumy 232,29 eura s príslušenstvom, takto

rozhodol:

- I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 167,33 eura do troch dní od právoplatnosti rozsudku.
- II. Súd konanie v časti ohľadne zaplatenia sumy 64,96 eura zastavuje.
- III. Žalobcovi priznáva voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 44,06 %.

odôvodnenie:

1. Žalobou datovanou k 24.05.2022, doručenou tunajšiemu súdu 09.06.2022, sa žalobca voči žalovanej domáhal zaplatenia sumy 230,44 eura, úhrady poštových sadziieb spojených s vymáhaním vo výške 1,85 eura, ako aj náhrady trov konania.

2. Odôvodnil ju tým, že žalobca ako verejnoprávna inštitúcia zriadená na základe zákona č. 532/2010 Z. z. o Rozhlase a televízii Slovenska a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, je aktívne vecne legitimovaný na podanie tejto žaloby podľa § 4 ods. 1 a § 10 ods. 5 zákona č. 340/2012 Z. z. o úhrade za služby verejnosti poskytované Rozhlasom a televíziou Slovenska a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon“). Žalovaná je zo zákona platiteľom úhrady za služby verejnosti (ďalej len „úhrada“) podľa § 3 písm. a), § 6 ods. 1 a § 7 Zákona vo výške 4,64 eura s mesačnou periodicitou platenia úhrad. Žalobca kontrolou úhrad v zmysle § 8 Zákona zistil, že žalovaná ku dňu podania žaloby na súd nezaplatila úhradu v zmysle Zákona za kontrolované obdobie 01.05.2013 - 31.01.2022, k čomu ako dôkaz pripojil prehľad predpisov a platieb z databázy žalobcu a Výzvu žalobcu z 12.01.2022. V zmysle § 10 Zákona platiteľ, ktorý nezaplatí úhradu podľa § 7, je v omeškaní so zaplatením úhrady (ods. 1). Ak platiteľ podľa § 3 písm. a) nezaplatí úhradu a poštové sadzby v lehote 30 dní od doručenia výzvy podľa odseku 2, je platiteľ povinný zaplatiť vyberateľovi úhrady aj pokutu 17,- eur (ods. 3). Žalobca v zmysle § 10 ods. 2 Zákona písomnou výzvou z 12.01.2022 odoslanou prostredníctvom Slovenskej pošty, a.s., vyzval žalovanú na zaplatenie omeškanej úhrady a na zaplatenie poštových sadziieb súvisiacich s odoslaním výzvy. Nakoľko žalovaná nezaplatila úhradu a poštové sadzby v lehote do 30 dní od doručenia uvedenej výzvy, je povinná v zmysle § 10 ods. 3 Zákona zaplatiť aj pokutu. Dlh žalovanej predstavuje sumu 213,44 eura, pozostávajúcu zo 46 neuhradených mesačných predpisov v kontrolovanom období 01.05.2013 - 31.01.2022. Výška dlhu je súčinom počtu neuhradených predpisov v kontrolovanom období a sadzby úhrady v zmysle § 6 ods. 1 Zákona. V zmysle Zákona predstavuje

pohľadávka žalobcu sumu 230,44 eura (z toho istina vo výške 213,44 eura a pokuta vo výške 17,- eur podľa § 10 Zákona) a zaplatené poštové sadzby vo výške 1,85 eura.

3. Proti platobnému rozkazu, ktorý tunajší súd v uvedenej veci podľa žaloby vydal 21.06.2022 pod č. k. 5C/38/2022-19, podala žalovaná prostredníctvom zástupcu včas odpor s odôvodnením vo veci samej. V jeho odôvodnení poprela celý nárok žalobcu. Konštatovala, že úhrada za služby verejnosti poskytované žalobcom v oblasti rozhlasového a televízneho vysielania sa platí mesačne podľa § 7 ods. 2 Zákona s tým, že úhradu za príslušný kalendárny mesiac je platiteľ povinný zaplatiť do posledného dňa príslušného kalendárneho mesiaca. V prípade, ak žalobca - vyberateľ úhrady zistil nedoplatok, v takom prípade je povinný ju vyzvať, aby do 60 dní túto úhradu a úhradu poštových sadzieb v prospech žalobcu realizovala. Zistenie žalobcu, že je v omeškaní neznamena, že žalobca kedykoľvek a akékoľvek omeškanie môže iniciovať do úhrady týchto nedoplatkov. Žalobca je povinný nezaplatenie úhrad zistiť hneď v prvý deň kalendárneho mesiaca nasledujúceho po mesiaci, kedy bola úhrada za daný kalendárny mesiac splatná. Následne ju bol žalobca povinný vyzvať do 60 dní od zistenia omeškania na úhradu nedoplatku a poštových sadzieb, čo je podmienkou na to, aby neskôr si svoj nárok mohol uplatniť súdnou cestou. V prejednávanej veci výzva z 12.01.2022 bola žalovanej doručená dňa 20.01.2022. Podľa nej výzva z 12.01.2022 v sebe obsahovala aj výzvu na úhradu dlhu za január 2022, kedy pohľadávka ešte nebola splatná, preto v tejto časti žalobca na jej úhradu nemá nárok. Poukázala aj na to, že v návrhu na vydanie platobného rozkazu absentuje akákoľvek zmienka žalobcu týkajúca sa odberného miesta, na ktoré sa podľa tvrdenia žalobcu vzťahuje nedoplatok. Žalobca ako prílohu žaloby predložil súdu „sumár predpisov a platieb“, avšak z dôkazu predloženého žalobcom nie je možné jednoznačne určiť, že predložený dôkaz sa týka priamo jej ako povinnej platiť úhradu. Vzhľadom na uvedené považuje žalobcom predložený dôkaz za irelevantný a právne nezáväzný. Zákon neupravuje premlčanie nárokov žalobcu na zaplatenie úhrady za služby verejnosti. Na premlčaciu lehotu týchto nárokov vyplývajúcich pre fyzickú osobu sa vzťahujú ustanovenia § 100 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“). Právo na úhradu koncesionárskych poplatkov patrí medzi majetkové práva, ktoré sa premlčujú v zmysle ustanovení OZ vo všeobecnej premlčacej dobe, teda 3 roky odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz, v súvislosti s čím poukázala na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/27/2020 z 01.12.2020, z ktorého citovala. Navrhla, aby súd v zmysle ustanovenia § 267 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) zrušil platobný rozkaz v celom rozsahu a nariadil pojednávanie v zmysle ustanovenia § 267 ods. 4 CSP a rozhodol tak, že podanú žalobu v celom rozsahu zamietne a žalovanej prizná náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. Uznesením z 01.08.2022 č. k. 5C/38/2022-34 súd vydaný platobný rozkaz s poukazom na § 267 ods. 4 CSP zrušil.

5. Žalobca vo vyjadrení k odporu žalovanej daného podaním z 12.08.2022, doručenom súdu toho istého dňa:

5.1. k námietke žalovanej k výzve na úhradu nedoplatku uviedol, že v súvislosti s výkladom ustanovenia § 10 ods. 2 Zákona, zákonná formulácia jasne hovorí o povinnosti vyzvať na zaplatenie úhrady do 60 dní od zistenia omeškania, nie odo dňa jeho vzniku. Ide o dva rozličné momenty, pričom zákonodarca si jasne zvolil subjektívny moment zistenia omeškania. Poukázal na skutočnosť, že v súčasnosti eviduje približne 1,37 milióna platiteľov úhrad za služby verejnosti a preto kontrolu platenia úhrad nevykonáva každý mesiac pri každom individuálnom platiteľovi zvlášť, keďže by šlo o mimoriadne nákladný a hospodársky neefektívny postup. Žalobca ako verejnoprávna inštitúcia je v zmysle § 19 ods. 4 zákona č. 532/2010 Z. z. o Rozhlase a televízii Slovenska v spojení s § 19 ods. 3 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy povinný pri nakladaní s verejnými prostriedkami „zachovávať hospodárnosť, efektívnosť a účinnosť ich použitia“. V tejto súvislosti citoval ust. § 3 písm. a), § 10 ods. 2 a 3 Zákona a poukázal, že nárok na zaplatenie pokuty a poštových sadzieb si žalobca uplatnil v zmysle § 10 ods. 2 a ods. 3 Zákona. Rozhodujúcou skutočnosťou pre vznik nároku na zaplatenie pokuty je, že platiteľ (žalovaná) nezplatí dlžnú sumu úhrad ani v 30-dňovej lehote určenej v písomnej výzve. Poznamenal, že vo Výzve z 12.01.2022 bola žalovaná upozornená na skutočnosť, že v nedoplatku vo výške 215,29 eura je zahrnutý aj predpis na mesiac január 2022;

5.2. k námietke žalovanej na irelevantný a právne nezáväzný uplatňovaný nárok zo strany žalobcu uviedol, že k žalobe pripojil dôkazy, ktoré dostatočne preukazujú žalovaný nárok, a to prehľad predpisov a platieb, výzvu na zaplatenie úhrad vyžadovanú v zmysle § 10 ods. 2 Zákona a doklad o zaplatení poštových sadzieb za odoslanie tejto výzvy. Prehľad predpisov a platieb dostatočne preukazuje povinnosť uhradiť žalovanú sumu žalobcovi. Zákon totiž ani neumožňuje nárok preukazovať iným

spôsobom. Ohľadom dokazovania skutočnosti, že žalovaná žalovanú sumu nezaplatila, poukázal na tzv. negatívnu dôkaznú teóriu, konštantne judikovanú Najvyšším súdom SR, podľa ktorej od nikoho nemožno spravodlivo požadovať, aby dokazoval neexistenciu určitej skutočnosti. To, že tento prehľad predpisov a platieb je relevantným dôkazom preukazujúcim žalovaný nárok, potvrdzuje súdna prax. Napríklad Krajský súd v Banskej Bystrici v odôvodnení rozsudku č. k. 41Cob/190/2017-49 z 22.11.2017 uviedol, že „prehľad predpisov a platieb žalobca priložil k žalobe ako dôkaz a vyplýva z neho, v ktorom mesiaci a roku mal žalovaný koľko zamestnancov, k čomu je uvedená prislúchajúca sadzba poplatku. Ide teda o listinný dôkaz, ktorým žalobca preukazoval oprávnenosť uplatnenej žaloby, s ktorým dôkazom sa súd prvej inštancie vôbec nezaoberal a nebral ho pri rozhodovaní vo veci vôbec do úvahy. Podľa názoru odvolacieho súdu, z predmetného listinného dôkazu je jednoznačné, za koľko zamestnancov požadoval žalobca koncesionársky poplatok. Žalobca teda v zmysle kontradiktórnosti konania, ktorá sa aplikuje od 01.07.2016, dostatočným spôsobom preukazoval ním požadovanú sumu a pokiaľ žalobca vychádzal z nesprávnych počtov zamestnancov, ktoré však čerpal od Sociálnej poisťovne, je dôkazné bremeno na žalovanom, aby preukázal, že počet zamestnancov bol iný.“ Je preto presvedčený, že jeho nárok je dostatočne preukázaný dôkazmi priloženými k žalobe;

5.3. vzhľadom na žalovanou vznesenú námietku premlčania, zobral žalobu čiastočne späť v rozsahu 64,96 eura (za obdobie od 05/2013 do 05/2019) a domáha zaplata istiny vo výške 148,48 eura (za obdobie od 06/2019 do 01/2022), pokuty vo výške 17,- eur, poštových sadzieb spojených s vymáhaním vo výške 1,85 eura a náhrady trov konania. V súvislosti s čiastočným späťvzatím žaloby navrhol, aby v zmysle § 11 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch rozhodol o vrátení pomernej časti zaplata istiny súdneho poplatku krátenej v zmysle § 11 ods. 4 tohto zákona, cestou Slovenskej pošty pod variabilným symbolom: XXXXXXXXXXXX.

6. Žalovaná prostredníctvom zástupcu podaním zo 06.09.2022 sa nestotožnila so žalobcovým výkladom ust. § 10 ods. 2 Zákona. Ďalšie konštatovania žalobcu, že v súčasnosti eviduje cca 1,37 milióna platiteľov úhrad, že kontrolu pri každom individuálnom platiteľovi úhrad nevykonáva vzhľadom na mimoriadne nákladný a hospodársky neefektívny postup, že žalobca ako verejnoprávna inštitúcia je povinná pri nakladaní s verejným prostriedkami zachovávať hospodárnosť, efektívnosť a účinnosť ich použitia, označil za irelevantné. Zarážajúcou je skutočnosť, že žalobca vykonáva kontrolu platenia úhrad po uplynutí značnej doby (v tomto spore po 9 rokoch). Žalobca svojím omisívnym konaním prichádza o značné finančné prostriedky. Včas vykonanými kontrolami platenia úhrad by žalobca neevidoval nespočetné množstvo dlžníkov a nedoplatky platenia úhrad by boli právne vymáhateľné. Uvedenými tvrdeniami chce poukázať na uplatnené námietky premlčania. Žalobca vo väčšine prípadov je nútený čiastočne v rozsahu, ktorý zodpovedá premlčaniu zobrať žalobný návrh späť. Vynára sa otázka skutočnej hospodárnosti a efektívnosti konania žalobcu ako verejnoprávnej inštitúcie. Označil celý návrh žalobcu za zmätočný a rozporujúci a aj vyjadrenie žalobcu k odporu žalovanej. Žalobca v návrhu na vydanie platobného rozkazu z 24.05.2022 uvádza „Žalobca kontrolou úhrad v zmysle § 8 Zákona zistil, že žalovaný ku dňu podania návrhu na tunajší súd nezaplatil úhradu v zmysle Zákona za kontrolované obdobie 01.05.2013 - 31.01.2022“. Avšak žalobcom predložený dôkaz na podporu tvrdení (výzva žalobcu z 12.01.2022) explicitne preukazuje, že kontrolované obdobie bolo od 01.04.2018, čoho dôkazom je aj prehľad platieb. Pridžala sa aj skutočnosť obsiahnutých v podanom odpore z 25.07.2022.

7. Nakoľko predmetom tohto konania je spor spadajúci pod hypotézu ust. 177 ods. 1 písm. a) CSP [ide o otázku jednoduchého právneho posúdenia vo veci, skutkové tvrdenia strán sporu (ohľadne tých skutočností, ktoré sú významné pre posúdenie veci - pozn. súdu) nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 2.000,- eur], stanovujúceho prípady, kedy nie je potrebné nariadiť pojednávanie, súd na prejednanie tohto sporu nenariadil pojednávanie a rozhodol bez nariadenia pojednávania rozsudkom, ktorý bol verejne vyhlásený dňa 28.09.2022, čomu predchádzalo zachovanie postupu a lehoty na oznámenie verejného vyhlásenia rozsudku v zmysle ust. § 219 ods. 3 CSP (oznámenie o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku bolo vyvesené na úradnú tabuľu tunajšieho súdu a súčasne zverejnené na webovej stránke tohto súdu dňa 08.09.2022).

8. Predmetom tohto konania v časti nedotknutej čiastočným späťvzatím žaloby boli nezaplata istiny (tzv. koncesionárske poplatky) za obdobie od mesiaca jún 2019 do mesiaca január 2022 vrátane vo výške 148,48 eura, splatné s poukazom na § 7 ods. 2 Zákona do posledného dňa príslušného kalendárneho mesiaca, ďalej pokuta uplatnená s poukazom na § 10 ods. 3 Zákona vo výške 17,- eur a napokon úhrada poštových sadzieb súvisiacich s odoslaním výzvy na zaplata istiny uplatnená s poukazom na § 10 ods. 1 Zákona vo výške 1,85 eura, ktorú práve v takejto výške žalobca dokladoval

potvrdením Slovenskej pošty, a.s., z 03.09.2019 o výške tarifnej ceny za úradnú zásielku, platnú od 01.07.2019. Súčet uvedených položiek predstavuje celkovo sumu 167,33 eura.

9. Pokiaľ ide o uvedené obdobie 06/2019 až 01/2022, toto predstavuje obdobie 32 mesiacov. Pri výške mesačnej úhrady vo výške 4,64 eura (§ 6 ods. 5 písm. a) Zákona) obdobiu 32 mesiacov zodpovedá práve suma 148,48 eura. Zo žalobcom doručeného Prehľadu platieb, obsahujúceho obdobie od r. 2013 až do súčasnosti, vyplýva, že žalovaná vôbec neplatila úhrady koncesionárskych poplatkov. To, že by tomu malo byť inak, ani netvrdila.

10. V súvislosti so žalovanou namietanou zmätočnosťou, rozpornosťou a neurčitosťou návrhu súd konštatuje, že tá časť predmetu konania, ktorej sa netýkalo čiastočné späťvzatie žaloby, je dostatočne určitá a zrozumiteľná a vo vzťahu k nej „korešpondujú“ sumy - dielčie položky tak, ako sú tieto bližšie konkretizované v predchádzajúcom 8. odseku odôvodnenia. Z odporu žalovanej, napriek tomu, že sa v ňom žalovaná výslovne zmieňuje o tom, že právo na úhradu koncesionárskych poplatkov patrí medzi majetkové práva, ktoré sa premlčujú v zmysle ustanovení OZ vo všeobecnej premlčacej dobe, teda 3 roky odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz, ďalej cituje ust. § 100 ods. 1, 2 a § 101 OZ a poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Prešove zaoberajúci sa premlčaním nároku na zaplatenie koncesionárskych poplatkov, explicitne nevyplýva, že zo strany žalovanej ním došlo k účinnému vznieseniu námietky premlčania (nie je tam uvádzané, že vznáša námietku premlčania, len všeobecne konštatuje, že uplatnený nárok podlieha premlčaniu). Žalobca však napriek tomu zobral žalobu späť (tvrdiac, že žalovaná takúto námietku vzniesla), pričom jeho späťvzatie žaloby sa týka tých žalovanou neuhradených mesačných úhrad koncesionárskych poplatkov, ktoré s ohľadom na čas podania žaloby v tejto veci (žaloba bola podaná na súd 09.06.2022) by boli premlčané ako úhrady, ktoré boli splatnými viac ako 3 roky pred podaním žaloby, t. j. úhrady splatné do mesiaca máj 2019, vrátane úhrady aj za mesiac máj 2019. Keďže celá tá časť žalobcom uplatneného nároku, ktorá bola premlčaná, bola pokrytá dispozitívnym úkonom žalobcu - jeho čiastočným späťvzatím žaloby, na vrub žalovanej uvádzaná skutočnosť (faktické nevznesenie námietky premlčania), nemala vplyv na tú časť nároku, ohľadne ktorej súd žalobe vyhovel, pretože, ak by aj žalovaná účinne námietku premlčania vzniesla, vo vzťahu k priznanému nároku z pôvodne uplatneného predmetu konania by takáto námietka bola nedôvodná.

11. Námietky žalovanej v súvislosti s „možnosťou“ žalobcu žiadať úhradu nedoplatkov, v súvislosti s čím tvrdil, že žalobca je povinný nezaplatenie úhrad zistiť hneď v prvý deň kalendárneho mesiaca nasledujúceho po mesiaci, kedy bola úhrada za daný kalendárny mesiac splatná a následne ju vyzvať do 60 dní na jej úhradu a úhradu poštových sadziieb, súd nepovažuje za dôvodné, ktoré by mali mať oporu v ustanoveniach Zákona (najmä jeho § 10 ods. 2). Takáto interpretácia zákona by bola v konečnom dôsledku v neprospech platiteľov koncesionárskych poplatkov. Žalobca podľa takého výkladu by totiž musel vyzývať platiteľa poplatkov, ktorý úhradu nezaplatil v lehote podľa § 7 ods. 2 Zákona, najneskôr do 60 dní od ich splatnosti, teda, aby to „stíhal“, musel by v prípade takých platiteľov ako žalovaná, ktorá tieto úhrady za predmetné obdobie vôbec neplatila, zasielať výzvy prakticky každý mesiac, čo by malo za následok reťazenie nákladov žalobcu a vznik nárokov voči platiteľom úhrad na úhradu poštových sadziieb súvisiacich s odoslaním každej z výziev na zaplatenie úhrady a následne (ak by nedošlo k ich úhrade do 30 dní od doručenia výzvy), by mal v súvislosti s každou vyzvanou sumou nárok aj na zaplatenie pokuty 17,- eur. Súd sa stotožňuje s takou interpretáciou ust. § 10 ods. 2 Zákona, ako ju žalobca uviedol vo svojej replike (vyjadrení k odporu žalovanej), uvedenej pod bodom 5.1. odôvodnenia, keď Zákon v § 10 ods. 2 viaže plynutie 60-dňovej lehoty pre žalobcu na písomné vyzvanie platiteľa úhrad, ktorý je v omeškaní, na okamih, kedy žalobca zistil vznik omeškania a nie na moment vzniku omeškania.

12. S ohľadom na to, že žalobca sa vo výzve na zaplatenie nedoplatku z 12.01.2022, doručenej žalovanej dňa 20.01.2022, výslovne zmienil o tom, že tam vyčíslený nedoplatok „k 31.01.2022“ zahŕňa aj predpis za mesiac január 2022 a s ohľadom na účel výzvy ako predpokladu pre uplatnenie nároku na zaplatenie úhrad cestou súdu, ktorým je upozorniť platiteľa úhrad na povinnosť zaplatenia úhrady za ten-ktorý mesiac a poskytnúť mu tak možnosť jeho zaplatenia v dodatočnej 30-dňovej lehote od doručenia výzvy, do uplynutia ktorej by si žalobca nemohol úspešne uplatniť svoj nárok súdnou cestou, nie je podľa názoru súdu nevyhnutné, aby ohľadne nároku na zaplatenie úhrady za mesiac, v ktorom žalobca vyzýval platiteľa úhrady na zaplatenie dlhu vzniknutého v predchádzajúcom období, pokiaľ ide o takýto mesiac ešte raz (so vznikom ďalších nákladov) opätovne vyzýval v tomto prípade žalovanú na zaplatenie úhrady aj za január 2022, t. j. po tom, ako sa táto stala splatnou. Už bolo uvedené, že vo

výzve na zaplatenie nedoplatku bola žalovaná výslovne upozornená, že vyčíslený dlh v sebe obsahuje aj predpis za mesiac január 2022, i keď tento v čase vyhotovenia výzvy a ani jej doručenia žalovanej sa ešte nestal splatným, keď súčasne v čase dania tejto výzvy s poukazom na § 7 ods. 1 Zákona už existovala povinnosť žalovanej zaplatiť žalobcovi úhradu aj za daný mesiac.

13. Žalovaná nedôvodne namietala, že v žalobe absentuje akákoľvek zmienka týkajúca sa odberného miesta, na ktoré sa podľa tvrdenia žalobcu vzťahuje nedoplatok. K uvedenému je potrebné uviesť, že uvedenie odberného miesta elektriny, na ktorom je žalovaná evidovaná dodávateľom elektriny v evidencii odberateľov elektriny v domácnosti ako odberateľ elektriny v domácnosti v odbernom mieste pre spotrebu v byte alebo v rodinnom dome, nie je nevyhnutnou náležitosťou takejto žaloby, a teda aj podmienkou nevyhnutnou pre jej vyhovie. Žalovaná nijakým spôsobom nespochybnila, že by nemala byť platiteľom takejto úhrady, tak ako je tento definovaný v § 3 písm. a) Zákona a tak súd vychádzal z nespornosti tejto skutočnosti.

14. K námietke žalovanej ohľadne žalobcom predloženého sumáru predpisov a platieb - že z neho nie je možné jednoznačne určiť, že sa týka priamo jej ako subjektu povinného platiť úhradu, súd uvádza, že daná listina zachytávajúca obdobie od 04/2018 až do 01/2022, obsahujúca výšku mesačného predpisu úhrad, v ktorom nie sú uvádzané žiadne platby zo strany žalovanej, ktorá je v jeho úvodnej časti špecifikovaná svojim menom a priezviskom, adresou a dátumom narodenia, pričom táto je u žalobcu ohľadne platieb evidovaná pod variabilným symbolom XXXXXXXXXX, je spôsobilým dôkazným prostriedkom. Žalovaná pre posúdenie veci rozhodujúce skutočnosti vyplývajúce z tohto dokladu nespochybnila, t. j. neučinila (ako už bolo uvedené) sporným, že by z nejakého dôvodu nemala byť platiteľom daných úhrad za obdobie vymedzené v prehľade a ani nenamietala (tobôž preukázala), že by za obdobie od mesiaca jún 2019 do mesiaca január 2022 vrátane uhradila, či už úplne alebo v nejakej časti žalované úhrady.

15. Ďalšie skutočnosti uvádzané žalovanou v duplike (bod 6. odôvodnenia) majú charakter „polemiky“ ohľadne efektívnosti postupu žalobcu v súvislosti s kontrolou úhrad a ich následnom uplatňovaní na súde, a tieto s ohľadom na vyššie uvedené, najmä skutočnosti uvádzané pod bodom 11. odôvodnenia, nemajú právnu relevanciu vo vzťahu k posudzovaniu dôvodnosti žalobcom uplatneného nároku - tej jeho časti, ktorá nebola dotknutá čiastočným späťvzatím žaloby.

16. Na základe vyššie uvedeného súd vyhovel žalobe ohľadne zaplatenia sumy 167,33 eura, pozostávajúcej z dlžných úhrad za obdobie od mesiaca jún 2019 do mesiaca január 2022 vrátane vo výške 148,48 eura, keď za dané obdobie predstavujúce 32 mesiacov nebola zo strany žalovanej realizovaná žiadna úhrada, ďalej z pokuty 17,- eur uplatnenej v súlade s § 10 ods. 3 Zákona a z nákladov (1,85 eura), ktoré sú vo výške úhrady poštových sadziieb súvisiacich s odoslaním výzvy zo strany žalobcu žalovanej na zaplatenie úhrady, uplatnených v súlade s § 10 ods. 1 Zákona.

17. V časti, v ktorej žalobca zobral žalobu späť - ohľadne sumy 64,96 eura ako uplatnenej sumy úhrad pripadajúcich na obdobie od 05/2013 do 05/2019 vrátane, súd konanie postupujúc podľa § 145 ods. 2 CSP zastavil.

18. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd s poukazom na § 262 ods. 1 CSP tak, že s poukazom na § 255 ods. 1, 2 CSP v spojení s § 256 ods. 1 CSP priznal žalobcovi majúcemu vo veci z celkového predmetu konania z procesného hľadiska prevažný úspech (zohľadniac aj to, že čiastočné zastavenie tohto konania zavinil žalobca svojím späťvzatím žaloby týkajúceho sa významnej časti celkového predmetu tohto konania) nárok na náhradu pomernej časti dôvodne vzniknutých trov tohto konania v rozsahu 44,06 %. Žalobca mal z celkového predmetu sporu predstavujúceho sumu 232,29 eura úspech ohľadne sumy 167,33 eura (v rozsahu 72,03 %), pričom ohľadne zvyšnej časti predmetu konania - sumy 64,96 eura (v rozsahu 27,97 %), ktorej sa týkalo čiastočné späťvzatie žaloby zavinené žalobcom, predstavujúci úspech žalovanej, bol žalobca neúspešný, na základe čoho tzv. čistý úspech žalobcu vo veci predstavoval už uvádzaných 44,06 %. O výške trov bude rozhodnuté s poukazom na § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

19. Samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom bude po právoplatnosti tohto rozsudku s poukazom na § 14 ods. 4 zákona č. 71/1992 Zb. v znení neskorších zmien rozhodnuté aj o návrhu žalobcu na vrátenie pomernej časti ním zaplateného súdneho poplatku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Dolný Kubín (§ 355 ods. 1 a § 362 ods. 1 CSP).

V odvolaní sa musí okrem všeobecných náležitostí podania stanovených v § 127 ods. 1 a 2 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, jeho podpísania a uvedenia spisovej značky tohto konania) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) - § 363 CSP.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 CSP).

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona č. 233/1995 Z. z. v znení neskorších zmien.